

Ordets förkunnelse i Åsbo 12/12 1980

På första söndagen i advent predikades i Åsbo kyrka som i alla kyrkor över adventets budskap (Herren kommer till sin kyrka), inte över julens glada evangelium, såsom en i ÖC:s insändarspalt (8 december) namnlös Söndagsbesökare i Åsbo kyrka tycks ha väntat sig. Som predikotext användes den anbefallda för denna söndag.

Predikan bestod av tre delar. Varje del behandlade ett vanligt missförstånd om kristen tro.

I den första delen av predikan sades att man kan inte vara en kristen utan att tro på Kristus. Behovet av och längtan efter Gud har vi alla. Sådana känslor kan vara ett första steg på vägen, och därför skall vi vara rädda om dem. Men de gör oss inte till kristna. Nu är det så, att vi behöver inte nöja oss med allmänna, religiösa känslor. "I dag är detta skriftens ord fullbordat inför edra öron." Gud har uppenbarat sig, visat sig för oss genom Jesus. Vi behöver inte längta efter och dyrka en okänd gud. Kristen tro handlar om att lyda Kristus, lita på Kristus, hålla sig till Kristus.

I den andra delen sades att man kan inte vara en kristen utan att bry sig om kyrkan. Jesus gick "på sabbatsdagen, såsom hans sed var, in i synagogan". Den seden är mycket svag hos oss i vår kyrka. Här sades klart och tydligt i predikan att det nu inte skulle bli fråga om att gnälla på dålig kyrkogång — predikanten visste nämligen att sådant inte lönar mycket till — utan om att i stället ge undervisning om vad kyrkan är. Kyrkan är inte jämförbar med t ex en hembygdsförening. Den är inte en förening för religiöst intresserade. Kyrkan är Kristi kropp, en livsgemenskap mellan Kristus och dem som tillhör honom. Och om man vill tro på Kristus, så kommer man aldrig undan hans kyrka, undervisningen och gemenskapen, nattvardsfirandet och bönerna.

Den tredje delen i predikan utgick från den vanliga uppfattningen att "det viktigaste är ändå hur man lever". Detta är riktigt och sant. Rättvisa ska en gång skipas, och vi ska alla dömas efter våra gärningar. Det är bara det, att den som håller sig till detta är förlorad. Ingen enda av oss håller måttet inför Gud. Nu ville inte Gud ha det så, och därför sände han sin Son. Det var inte lag och moral, som Jesus predikade i Nasarets synagoga, utan frihet och glädje, evangelium. "Nådens ord utgick från hans mun." Därför kunde också predikan i Åsbo kyrka denna första söndag i advent handla om nåd. Det viktigaste är inte hur man lever, utan det viktigaste är vem man tror på. Tror man på sig själv och litar på sina egna gärningar, då är man förlorad. Tror man på Kristus och litar på det han gjort för oss, då är man räddad. Att sedan denna tro på Kristus följs av ett sätt att leva, som stämmer över-

ens med tron, det är en annan historia.

Det är mig helt främmande att skälla ut människor som av en eller annan anledning söker sig till kyrkan. Dit är alla alltid välkomna. Men däremot är det aldrig ofarligt att få med den levande Guden att göra. Risken är nämligen den att hans ord drabbar en med all sin kraft, och att det egna, sjuka samvetet gör sig påmint. Men det är ofta så Gud gör, när han vill leda in en människa på "den vägen".

CLAES KLINGBERG
präst i Åsbo och Ekeby